

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 25. siječnja 2012.

[\[Video\]](#)

Isusova velikosvećenička molitva

Draga braćo i sestre, u današnjoj katehezi svoju ćemo pozornost usredotočiti na molitvu koju Isus upućuje Ocu u "Času" svog uzdignuća i proslave (usp. Iv 17, 1-26). Kao što kaže Katekizam Katoličke Crkve: "Kršćanska predaja naziva je s pravom Isusovom 'svećeničkom' molitvom. To je molitva našeg Velikog svećenika, nerazdvojiva od njegove žrtve, njegova 'prijelaza' [Pasha] k Ocu kojim se sav 'posvetio' Ocu" (br. 2747).

Ta je Isusova molitva razumljiva u svojem velikom bogatstvu prije svega ako je promatramo kroz prizmu židovskog blagdana pomirenja, Yom kippur. Na taj dan veliki svećenik prinosi žrtvu pomirnicu najprije za sebe, zatim za svećeničku klasu i na kraju za čitavu zajednicu naroda. Svrha je toga vratiti izraelskom narodu, nakon grijeha počinjenih tijekom jedne godine, svijest da je Izabrani narod, "sveti narod" sred ostalih naroda. Isusova molitva, predstavljena u 17. poglavlju Evanđelja po Ivanu, preuzima strukturu toga blagdana. Isus se u toj noći obraća Ocu u trenutku u kojem prinosi samoga sebe. On, svećenik i žrtva, moli za samoga sebe, za apostole i za sve one koji će vjerovati u njega, za Crkvu svih vremena (usp. Iv 17, 20).

U molitvi za samoga sebe Isus moli za svoju proslavu, za vlastito "uzdignuće" u njegovu "Času". To je zapravo više od jedne molitve i izražavanja pune raspoloživosti prihvatiti, slobodno i velikodušno, naum Boga Oca koji će se ispuniti kada bude predan te u smrti i uskrsnuću. To je "Čas" koji je započeo Judinom izdajom (usp. Iv 13, 31) i koji će imati vrhunac u uzlasku uskrslog Isusa Ocu (Iv 20, 17). Judin izlazak iz dvorane Posljednje večere Isus komentira ovim riječima:

"Sada je proslavljen Sin Čovječji i Bog se proslavio u njemu!" (Iv 13, 31). Nije slučajno da on svećeničku molitvu započinje riječima: "Oče, došao je čas: proslavi Sina svoga da Sin proslavi tebe" (Iv 17, 1). Proslava koju Isus moli za sebe, kao Veliki svećenik, je ulazak u cjelovitiju poslušnost, poslušnost koja će ga dovesti do potpunijeg sinovstva: "A sada ti, Oče, proslavi mene kod sebe onom slavom koju imadoh kod tebe prije negoli je svijeta bilo" (Iv 17, 5). Ta raspoloživost i ta molba su prvi čin Isusova novog svećeništva koje je potpuno darivanje na križu, i upravo na križu – tom najvišem činu ljubavi – on je proslavljen, jer ljubav je prava slava, Božja slava.

Drugi dio te molitve je Isusov zagovor za učenike koji su bili s njim. Oni su ti za koje Isus može reći Ocu: "Objavio sam ime tvoje ljudima koje si mi dao od svijeta. Tvoji bijahu, a ti ih meni dade i riječ su tvoju sačuvali" (Iv 17, 6). "Objaviti Božje ime ljudima" je ostvarenje nove Očeve prisutnosti u narodu, u ljudskom rodu. To "objavljenje" je ne samo neka riječ, već je to stvarnost u Isusu; Bog je s nama, i tako ime – njegova prisutnost s nama, biti jedan od nas – je "ostvareno". To se objavljeno dakle ostvaruje u utjelovljenju Riječi. U Isusu Bog ulazi u ljudsko tijelo, postaje nam blizak na jedinstven i nov način. A ta prisutnost ima svoj vrhunac u žrtvi koju Isus ostvaruje u svojoj Pashi smrti i uskrsnuća.

U središtu Isusove molitve zagovora i pokajanja za učenike je posvetna molitva; Isus govori Ocu: "Oni nisu od svijeta kao što ni ja nisam od svijeta. Posveti ih u istini: tvoja je riječ istina. Kao što ti mene posla u svijet tako i ja poslah njih u svijet. I za njih posvećujem samog sebe da i oni budu posvećeni u istini" (Iv 17, 16-19). Sada se postavlja pitanje: što znači "posvetiti"? Prije svega treba reći da "posvećen" odnosno "svet" je u pravom smislu riječi samo Bog. Posvetiti dakle znači prenijeti neku stvarnost – osobu ili stvar – Bogu u posjed. A u tome su prisutna dva komplementarna aspekta: s jedne strane ideja "odjeljivanja", "odvajanja" iz okruženja čovjekova osobnog života da bi bili potpuno darovani Bogu; a s druge ideja "slanja", misije: upravo zbog činjenice da je darovana Bogu, ta stvarnost, posvećena stvarnost, osoba postoji "za" druge, darovana je ljudima. Darovati Bogu znači ne biti više za same sebe, već za sve. Posvećeni je onaj koji je, poput Isusa, izdvojen od svijeta i odvojen za Boga s jednom zadaćom i upravo zato je potpuno na raspolaganju svima. Za učenike to će značiti nastaviti Isusovo poslanje, biti darovan Bogu da bi tako bio u misiji za sve. U večeri Uskrsa, Uskrsli, ukazavši se svojim učenicima, reći će im: "Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas" (Iv 20, 21).

Treći čin te svećeničke molitve pruža pogled sve do svršetka vremenâ. U njoj se Isus obraća Ocu da zagovara za sve one koji će biti privedeni vjeri putem poslanja koje su započeli apostoli i koje se nastavlja u povijesti: "Ne molim samo za ove nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene" (Iv 17, 20). Katekizam Katoličke Crkve to ovako komentira: "Isus je posve dovršio Očevo djelo te se njegova molitva, kao i njegova žrtva, proteže sve do svršetka vremena. Molitva Časa ispunja posljednja vremena te ih vodi k dovršenju" (br. 2749).

Središnja molba Isusove svećeničke molitve posvećene njegovim učenicima svih vremenâ jest molitva za buduće jedinstvo onih koji će vjerovati u Njega. To jedinstvo nije svjetovni plod. Ono proizlazi isključivo iz božanskog jedinstva i dolazi nama od Oca po Sinu i u Duhu Svetom. Isus zaziva dar koji dolazi s neba i koji ima svoj – stvarni i opipljivi – učinak na zemlji. On moli "da svi

budu jedno kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu da svijet uzvjeruje da si me ti poslao" (Iv 17, 21). Jedinstvo kršćana je s jedne strane tajanstvena stvarnost do koje je vjernicima veoma stalo. No, istodobno, mora se sa svom jasnoćom pokazati u povijesti, mora se pojaviti da bi svijet povjerovao, ima jednu vrlo praktičnu i konkretnu svrhu, mora se pojaviti da svi stvarno budu jedno. Jedinstvo budućih učenikâ, budući da je to jedinstvo s Isusom - kojega je Otac poslao u svijet - je također izvorište djelotvornosti kršćanskog poslanja u svijetu.

"Možemo reći da se u Isusovoj svećeničkoj molitvi ostvaruje ustanovljenje Crkve... Upravo tu, u tome činu na Posljednjoj večeri, Isus stvara Crkvu. Što je drugo, naime, Crkva ako ne zajednica učenikâ koja, po vjeri u Isusa Krista, kao onoga koji je poslan od Oca, prima svoje jedinstvo i biva uključena u Isusovo poslanje donošenja spasenja svijetu privodeći ga k spoznaji Boga? Tu doista nalazimo pravu definiciju Crkve. Crkva se rađa iz Isusove molitve. Ta molitva, međutim, nije samo riječ; to je čin u kojem on 'posvećuje' samoga sebe odnosno 'posvećuje se' za život svijeta" (Isus iz Nazareta, II, 117 sl.).

Isus moli da njegovi učenici budu jedno. U snazi tog, primljenog i čuvanog, jedinstva Crkva može kročiti "u svijetu" a da ne bude "od svijeta" (usp. Iv 17, 16) i živjeti poslanje koje joj je povjereno da svijet vjeruje u Sina i u Oca koji ga je poslao. Crkva postaje tada mjesto u kojem se nastavlja sâmo Kristovo poslanje: izvesti "svijet" iz otuđenosti čovjeka od Boga i samoga sebe, iz gliba grijeha, da iznova bude Božji svijet.

Draga braćo i sestre, približili smo nekoliko sastavnih dijelova Isusove velikosvećeničke molitve. Pozivam vas da je čitate i o njoj razmišljate, da nas vodi u dijalogu s Gospodinom, da nas uči moliti. I mi, dakle, u svojoj molitvi, molimo Boga da nam pomogne ući, na potpuniji način, u naum što ga on ima sa svakim od nas; molimo ga da budemo "posvećeni" njemu, da mu sve više pripadamo, da uzmognemo sve više druge ljubiti, i one blizu i one daleko; molimo ga da budemo uvijek kadri u molitvi biti otvoreni potrebama čitavoga svijeta, da se ne ograničavamo na traženje pomoći za naše probleme, već da se u svojoj molitvi spomenemo naših bližnjih i tako naučimo koliko je lijepo moliti za druge; molimo ga dar vidljivog jedinstva među svim vjernicima u Kristu – snažno smo taj dar zazivali u ovoj Molitvenoj osmini za jedinstvo kršćana – da budemo uvijek spremni odgovoriti svakome tko od nas zatraži obrazloženje nade koja je u nama (usp. 1 Pt 3, 15).
Hvala!